

motive naționale de preferință, și deci și clădirile construite după ele vor fi demne de civilizațiunea cu care pretindem a ne prezenta străinătății.

Alt-fel de geaba am arat și semănat.

Sperăm că d. ministru Haret, care în această chestiune are asupra sa și îndemnarea iubitelui nostru Rege, se va ocupa de această chestiune, care nu este de cât concluziunea expoziției oficiale de arhitectură din Iunie, de la Ateneu.

Nu ne îndoim că societatea arhitecților Români cât și consiliul profesoral al școlii de Arhitectură, vor da tot concursul.

Din parte-ne sperăm și promitem a reveni, chestiunea fiind extrem de importantă. *Zet*

ARTA LA DOBITOACE

În Paris, ca și la noi, muzica, cântul și dansul nu mai sunt nimic în comparație cu arta extraordinară a patru-pedelor.

Pe cât publicul despretuesce pe artiștii... „bipezi”, pe atât aclamă pe câinii... artiști!

Oh, Leonidas!... Mari sunt minunile tale!...

În toate sălile de spectacol, locul de onoare, în program, îl ocupă acum dobitoacele. Câini, pisici, papagalii, maimuțe, elefanți și alte de diferit soi de filează pe dinaintea ochilor publicului minunat.

Și n'ai de zis nimic!.. Răbdarea și dibăcia omenească a dus educațiunea artistică a dobitoacelor până la uimire.

Uite: trei elefanți se prezintă grav în scenă și acompaniază, care cu toba, care cu tpsiile, într'un mod perfect, orchestra. — Mai di ceva!...

Dar mai grațios de cât ei, e elefantul... puț... Apare pe scenă și, fără ca nimeni să-i comande sau să-i sugereze trage un chibrit de chibritelniță, aprinde o lumânare și o duce pe „nocturna”. Apoi, întinde un pat de câmp, pune o saltea, cearșeaful, pernele și plapuma; pe urmă ia pe domesticitor, cum ia o mamă pe copil, îl așază în pat, îl învelește, stă la capul lui și, după două trei minute, când vede că a închis ochii, stinge lumânarea și pleacă mulțumit!

Oh, Leonidas, ce zici d'asta?...

Dar mai inteligent dintre toate patru-pedele e de sigur câinele calculator.

Stăpânul lui întreabă pe public: „Poftiți două cifre?.. Nouă și cinci?...“ Foarte bine!...

Și le scrie pe o tablă care e în mijlocul scenei, pe urmă să dă de-o parte tăcut și nemișcat.

Câinele se uită la tablă, se gindește câte-va clipe, apoi dă tircoale pe scenă și pe urmă, cu dinții scoate două cartoane cu numere imprimare cari se află puse grămadă pe o tavă, de lângă tabla din mijlocul scenei și le duce pe rând la stăpânul său. Nouă și cu cinci patru-spre-zece:

cartoanele poartă numerile 1 și 4, adunarea e făcută.

Une-ori însă pe când câinele umblă prin cartoane, stăpânul schimbă repede una din cele două cifre: în loc de nouă, pune, de pildă, șase. Câinele îi aduce în total 14, dar stăpânul dă din cap. Atunci câinele se uită la el, pe urmă la tablă, și mirat începe să latre ca și cum ar vrea să zică: — Ce tot spuți?...

Și îndată aleargă în jurul tăvei și scoate două 1.

Șase și cu cinci: un-spre-zece... Socoteala e îndreptată.

Ce mai zici, Leonidas?...

Ham, ham!...

ARTIȘTII NOȘTRI

IOAN PETRESCU

Artistul Ion Petrescu s'a născut în Bucuresci la 28 Maiu 1858. A făcut 3 ani la Școala comercială; dar îndrăgostit de arte, părăsi școala și intră în Teatru la 1877, sub direcțiunea lui M. Pascaly.

Primul său rol a fost Ospelierul de la Porumbaru-Roșiu, jucat pe scena Teatrului Național cu mare succes. Sub direcțiunea Ion Ghica a fost angajat la Teatrul Național.

La 1884 a fost înaintat societar în urma succesului obținut în creațiunea lui Hebro din Fântâna Blandusiei. Sub direcțiunea Caragiale e înaintat la gradul de societar cl. I.

În vara anulului 1887 a fost chemat de M. Sa Regina împreună cu Gr. Manolescu spre a inaugura Teatrul din Castelul Peleş.

Petrescu este un actor de mare talent, care interpretează și crează fără șială în comedie cât și în drame și chiar în operete.

La 1891 a jucat la Viena cu Gr. Manolescu și Ar. Romanescu la Karl-Theater; despre succesul lor în Hamlet, Mândrie și Amor, Romeo și Julietta, 42 de zile au consacrat colone de laude.

Ea venise să mănânce în timpul unui antract din Lucia și ișprăvea în acest moment cu o jumătate de vin, cin-i compusă exclusiv dintr'o anghinară cu untdelemn și oțet.

— Două iachnii, dimineată! dise ea încet fetei care servea ca băiat; iată un tinăr care se hrănește bine!

Cât datoreasc, Adelo?

— Patru bani anghinara, patru bani o jumătate de vin și un ban pâine.

În total face nouă bani.

— Iată, zise cântăreata, și ea plecă fredonând:

„Acest amor pe care Dumnezeu mi-l dă!”

— Ascultă! Ea scoate nota, dise atunci o persoană misterioasă așezată la aceiași masă ca și Schaunard și pe jumătate ascunsă după un vraf de cărți vechi.

— Ea a scos această notă? dise Schaunard.

— Nu cred. Nu e de crezut așa ceva, adăogă el arătând cu degetul ceasca în care Lucia de Lamermoor își consumase iachnia făcând să-și pițigăeze vocea cu oțet.

— E un acid puternic, într'adevăr, adăogă personagiul cu care vorbea.

Orașul Orleans care îl produsese se bucură cu drept cuvânt de o mare reputație.

Schaunard examinează cu atenție pe acest particular, care îi aruncă ast-fel de bombardări pentru discutiții.

Privirea fixă a ochilor săi albaștri, care păreau tot-d'auna că caută ceva, dădea fisionomie sale un caracter de cucernică blândete, care se observă la seminaristi. obrazul avea înfățișare

rea unui bătrân, fălcile zdravene care erau acoperite cu un strat de culoare cărămidie pisată, gura sa părea a fi zugrăvită de un elev începător, în care s'ar fi putut viri pumnul.

Buzele recurbate oare-cum în chipul rasei negre, lăsa să se vadă nisce dinți ca la câinii de vânat, și bărbia sa se aședa în două încrețituri pe o cravată albă din care una amenința ast-fel pe când cea-laltă se grăbea să atingă pământul.

De sub o pălărie roasă, cu marginelile peste măsură de mari, părul său cădea valuri, valuri.

Era îmbrăcat cu un palton cu pelerină, de culoarea alunei și a căruia stofă era roșie cu desăvîșire.

Buzunarele largi ale acestui palton lăsa să se vadă teancuri de hârtie și broșuri.

CUGETĂRI

Artă pentru artă, vorbă ca să nu spuți nimic. *Eugène Mirbeau*

Jurnalismul e o otravă pentru artist. *Jean Richepin*

Artă e un cuvânt, și rolul și datoria cuvântului e de a exprima și de a fi sincer. *Ch. Gounod*

Când arta devine o știință, rezultă ceva ciudat care nu e nici artă, nici știință. *Verdi*

CAUSTICE

La Teatru Național

Damele nu sunt admise cu pălării în stal. *(Vezi afișul teatrului)*

Pălării de damă 'n theatru N'o să mai vedem un stol, Damele de-acum 'nainte Vor veni cu... capul gol!

Unui Pictor

E desolat cu drept cuvânt Sermanul pictor Raphael, Căci zugravul de peste drum Are mai mulți clienți ca el. *Boldur*

SFATURİ MUSICALE

D-lui Moldrich

Mai întâi observă ca instrumentul să fie foarte bine acordat.

Cântă în măsură. Execuția unei piese în afară de măsură se asemănă cu mersul unui om amețit.

A prelungi și a grăbi execuția piesei sunt două defecte egale și foarte însemnate.

Nu este de ajuns a executa piesa numai pe instrument; trebuie a o ceti și pricepe și fără ajutorul lui. Desvoltăți în așa fel memoria printr'un studiu inteligent, în cât să ajunși a ține minte nu numai melodia unei piese, ci și armonia ei. *R. Schumann*

GLUME

Un pictor se întâlnește cu două dame flusturatic și exclamă:

— Ce capete frumoase de zugrăvit... dacă n'ar fi deja zugrăvite.

În salon.

— Ce mutră faci, tată! Nu îți place bucată asta de muzică? Vrei să îți cânt altă bucată?

— Prefer mai bine o bucată de vițel cu cartofi.

El mânca o porție de varză și da adese-ori semne de adâncă mulțumire, fără a băga de seamă că el era subiectul unei examinări. Mâncând citea pe o carte veche ce o avea deschisă dinainte-i și pe care din timp în timp făcea adnotații cu un creion ce-l purta după ureche.

— Ei bine, strigă de o dată Schaunard lovind paharul său cu cutitul; ce-i cu iachnia mea?

— Domnule, răspunse fata care venea cu o farfurie în mână.

Nu mai este, iată ultima porție pentru domnul care a comandat-o, adăogă ea, punând talerul în fața omului cu teancul de cărți.

(Va urma)